

ALPOLGÁRMESTERI BESZÁMOLÓ**- 2011 -**

A 2011-es év volt az első és egyben egyetlen naptári év melyet végig alpolgármesterként tevékenykedve töltöttem el. Természetesen ezt sem a helyi tanács támogató szavazatának vagy a polgármester jóindulatának köszönhetően, hanem törvényszéki határozat értelmében.

Nem volt simább ez az év sem, mint a előzőek. A jó együttműködés hangoztatása háttérében a leváltásom ellen indított, időlegesen felfüggesztett per újraindítását kérte már 2011 elején Antal Árpád polgármester, közben úgy téve mintha mit sem tudna az egésről. Havi rendszerességgel jártam a tárgyalásokra egészen novemberig, amikor alapfokon elutasították a keresetemet. Nem kevés fejtörést okozott annak a mérlegelése, hogy érdemes-e ezt folytatni, eldugott alpolgármesterként tölteni az időt azért mert nem tudok, nem akarok szépen kunyerálni, meghunyászkodni a gazdi előtt. Végül a per folytatása mellett döntöttem, a további küzdelem mellett ahogy teljes eddigi életemben tettem, eleget téve ezáltal azok elvárásainak is, akik bíztak és bíznak bennem, akik megválasztottak és ebbe a megbízatásba emeltek. Ilyen körülmények között végeztem egész évi látványosnak egyáltalán nem nevezhető, de azért eredményes munkámat.

Az elmúlt évi *költségvetés összeállításakor* sikerült néhány elképzelésünket befoglalni, de megvalósításuk ismét akadályversenynek bizonyult. Sikerült a Nagy György utcai kazánház körüli jogi bonyodlamak rendezése, a tervezés előrehaladott fázisban van, de a megvalósításhoz nincs elég akarat.

A köztemető bővítéséhez szükséges területvásárlás is elmaradt, bár megegyezés született a tulajdonosokkal, akik teljesítették az elvárásokat. Lassan betelnek a sétányok is, végül meg kell fogadjunk egy vicces jótanácsot: temessük a halottakat álló helyzetben, úgy többen elférnek.

A polgármesteri hivatal életében az év egyik jelentős eseménye a hatáskörömbbe tartozó *közpénzügyi igazgatóság*, közismertebb nevén adóhivatal, átköltözése volt a felújítottan bérbbe vett épületbe. A munkatársak jól átgondolt és kivitelezett odaadó munkájának köszönhetően az átállás sikeres volt, kifele akár zökkenőmentesnek is tűnhetett, ám mögötte rengeteg erőfeszítés, túlóra, izgalom és idegeskedés van. Öröm az örömben, hogy az épület nagyobbik része mindmáig üres, kihasználatlan, költségei teljes egészben a polgármesteri hivatalra terhelik. Nem költözött a posta a neki fenntartott részbe, nem volt komoly érdeklődés a harmadik emelet bérbbevitelére sem.

Az úgyszintén hatáskörömbbe tartozó *vagyonigazgatóság* élete sem volt zökkenőmentes. Szerkezete nagyjából kialakult, a munkatársak belerázódtak a kialakított munkakörökbe, a vezetői állások még ha ideiglenesen is, de betöltve. Az elvégzett munka eredményes, a néhány évvel ezelőttihez viszonyítva pedig egészen látványos. További fejlesztése szükséges, a saját vagyonnal való jó gazdálkodás az önkormányzatiság egyik alappillére.

Alpolgármesterként gyakran szembesülök különböző *szociális problémával*. Bár ezek megoldása legtöbbször nem tőlem függ, nagyon gyakran keresnek meg lakásproblémákkal, anyagi nehézségekkel küszködő emberek tanácsért, apróbb segítségért, vagy ügyeik előmozdítása érdekében. A nyomorúság nyomja befele a hivatal ajtóit, ugyanakkor a bentiek többsége is több éves gúnyájában próbálja átvészelni ezt a hosszúra szabott

válságidőszakot. Sok engem megkereső embernek tudtam segíteni, ezt a hatáskörömet nem tudta leszűkíteni sem a tanács, sem a polgármester.

2011 elején kezdeményeztem egy roma származású gyerekek továbbtanulását serkentő *ösztöndíj programot*, melynek segítségével talán többen tanulnak tovább, segítve beilleszkedésüket a társadalomba, a mi ízlésünk és elképzelésünk szerint. A tanács támogatta az elképzelést, sőt a polgármester javaslatára megemelte az ösztöndíjak összegét annyira, hogy az meghaladta a legjobb diákoknak odaítélt kiválósági ösztöndíjat. Ezért javasoltam az utóbbi újbóli odaítélésekor a *kiválósági ösztöndíj* 2000-ről 3000 lejre való *növelését*, amit a tanács szintén támogatott.

Az eltelt év folyamán több *tanácshatározat* kidolgozásában, előkészítésében vettem részt, még többnek voltam előterjesztője, aktívan részt vettem a tanács munkájában, elősegítve elsősorban azon javaslatok, tervezetek elfogadását és megvalósítását melyek a közjó érdekében születtek. Voltak viszont olyanok is melyeket személy szerint vagy frakcióbeli társaimmal együtt nem tudtunk támogatni, sőt néhánynál kemény ellenállást fejtettünk ki. Ilyen például az *iskolahálózat megalapozatlan, előkészítetlen átalakításáról* szóló. Néhány évvel ezelőtt megoldották az oktatási egységek önálló jogi személyiséggé való alakítását, megvalósítva ezáltal a központosítás lebontásának egy igen fontos lépését. Ez az átalakítás igen jó hatással volt a legtöbb tanegységre, főleg azokra, melyek addig alárendelt szerepkört töltöttek be. A nyár folyamán megvitatásra került határozattervezet amellelt, hogy jelentős de elhanyagolt intézményt is felszámolt, három eredményes, jól működő óvoda önállóságát is megszüntetni készült, megfelelő egyeztetés nélkül, önkényes tanfelügyelőségi határozat alapján, kihasználva a tanügyben létező átmeneti állapotot, ahol az új törvény hatályban van, de alkalmazási szabályzata még

nincs kész. Így lehet a régivel takarózni, a zavarosban halászni. Ennek szegült ellen a polgári frakció nem támogatva a visszalépést, a leépülést, az önkényes döntéseket, előbb a tanácsülésen majd tágabb környezetben, végül a bíróságon keresve a jogorvoslást.

Míg helyi viszonylatban a napi problémák másképp való látásában gyakoriak az ellenségeskedések, az egymásnak feszülések, ennél csendesebb oldalai is vannak az alpolgármesteri és tanácsosi minőségnek. A testvértelepüléseket meglátogató, kapcsolatápoló *küldöttségek tagjaiként* háttérbe szorítjuk az itthoni ellentétek nagyrészét, hisz e kapcsolatokban mi csak átmenetileg vagyunk jelen, voltak előttünk is, lesznek utánunk is. Kiskunhalas, Kisbucsa, Ferencváros, Mosonmagyaróvár létező és leendő testvértelepüléseink, melyekkel való kapcsolataink nem csak személyi, hanem közösségi kötődést is jelentenek. Ezen együttlétek hangulatát átmentve az itthoni mindennapokba talán lenne lehetőség arra, hogy ne ellenségnek hanem csak ellenfélnek, esetleg partnereknek tekintsük egymást.

Bálint József

Sepsiszentgyörgy, 2012 02 10